

Stuttgart/Στουτγάρδη, 29.06.25

Μαρία Κεχρή, η Ελληνίδα πρόξενΗ στη Στουτγάρδη, αποχωρεί.

Δεδομένου ότι είμαι «quatre-vingts ans» και ζω στη Στουτγάρδη από το 1964, μπορώ να ισχυριστώ ότι είμαι ένας από τους λίγους ανθρώπους που έχουν γνωρίσει όλους τους προξένους και έχουν συνομιλήσει μαζί τους.

Ο πρώτος πρόξενος ήταν Γερμανός. Κατά τη διάρκεια της θητείας του, οι αριστεροί (Λαμπράκης) ανέλαβαν την ελληνική κοινότητα της Στουτγάρδης από τις τότε μάλλον εθνικιστικές-χριστιανικές-ελληνορθόδοξες δυνάμεις. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον πρόξενο. Προσπάθησε με κάθε τρόπο να κρατήσει τους Λαμπράκηδες μακριά από την ελληνική κοινότητα. Κατήγγειλε τον φίλο μου Λευτέρη Ξυδέα και εμένα στον πρόξενΗ του Πανεπιστημίου του Χοενχάιμ ως κομμουνιστές και απαίτησε την απόλυσή μας. Ήμασταν σε μια συναυλία του κομμουνιστή Θεοδωράκη. Για να ξεκαθαρίσει το θέμα, ο πρόξενΗς μας κάλεσε σε μια συνάντηση. Ο Σύλλογος Ελλήνων Φοιτητών στο Χόενχάιμ ανησυχούσε για εμάς και μας κάλεσε σε γενική συνέλευση. Ο παλαιότερος Έλληνας φοιτητής εκείνη την εποχή, ο Ζαχαρίας Μαθιουδάκης, είχε μια εξαιρετική ιδέα. "Θα πρέπει να πείτε στον πρόξενΗ ότι ο Μίκης Θεοδωράκης μπορεί να είναι κομμουνιστής, αλλά είναι επίσης ένας λαμπρός συνθέτης. Επισκεφτήκαμε τον συνθέτη και όχι τον κομμουνιστή". Όταν πήγαμε στον πρόξενΗ λίγες μέρες αργότερα, ξέσπασε στα γέλια όταν του το είπαμε αυτό.

Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, υπήρχε μια οργάνωση στο προξενείο που είχε ως στόχο να αποσιωπήσει τους αντιπάλους της δικτατορίας. Είχαν επίσης έναν κατάσκοπο στο Hohenheim. Γίναμε αμέσως φίλοι. Ήταν πάντα στο πλευρό μου για χρόνια. Είχαμε ακόμη και δύο αδελφές ως φίλες. Κατάλαβα μόνο αργά και εντελώς τυχαία ότι ήταν και αυτές κατάσκοποι.

Τι συνέβη; Το 1969, ο αδελφός μου ο Νίκος πέθανε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα εδώ στη Γερμανία. Έπαιζα με την ιδέα να συνοδεύσω τη σορό του στην Ελλάδα και να παραστώ στην κηδεία του.

Εκείνη τη στιγμή, ο κατάσκοπος μου εξομολογήθηκε. Μου είπε ποιος ήταν και πρόσθεσε ότι αν ταξίδευα στην Ελλάδα, θα πήγαινα φυλακή.

Μόλις μου το είπε αυτό, έφυγε. Δεν τον ξαναείδα και δεν τον έψαξα. Δεν ξέρω αν θα το κάνω κάποτε. Έχω όμως μια φωτογραφία του. Παρεμπιπτόντως, δεν έχω δει ούτε τις δύο αδελφές. Μήπως είχα μια κατάσκοπο ως φίλη;

Με την επιστροφή της δημοκρατίας στην Ελλάδα υποτίθεται ότι θα ακολουθούσε ο εκδημοκρατισμός των προξενικών αντιπροσωπειών. Αλλά αυτό δεν συνέβη. Υπήρξαν μόνο μεταθέσεις υπαλλήλων.

Είχα μια φυσιολογική σχέση με όλους τους προξένους. Γνωρίζω ότι οι προξενικές αποστολές δεσμεύονται από ορισμένους νομικούς όρους. Μόνο οι κυβερνήσεις μπορούν να λύσουν τα προβλήματά μας. Το 1996 συζητήσαμε με τον τότε Γενικό Πρόξενο Μερκούριο Καραφωτιά και εκπροσώπους της εκκλησίας την πιθανότητα μιας κοινής ημερομηνίας για τον εορτασμό του Πάσχα. Οι εκπρόσωποι της εκκλησίας στη Στουτγάρδη ήταν τότε αντίθετοι. Σήμερα, όμως, ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος τάσσεται σθεναρά υπέρ της υλοποίησης του σχεδίου αυτού.

Με την πρόξενο Κλεοπάτρα Λιούνη και τον τότε υπουργό Πολιτισμού Φίλιππο Πετσάλνικο, συζητήσαμε τη δυνατότητα χρήσης μέρους των εσόδων του προξενείου για τη χρηματοδότηση των δραστηριοτήτων των ελληνικών συλλόγων. Συζητήθηκε επίσης το ενδεχόμενο επιπρόσθετης επιβάρυνσης για τις ανανεώσεις διαβατηρίων. Αυτό θα επέτρεπε στους συλλόγους να διοργανώνουν εκδηλώσεις υψηλότερου επιπέδου.

Ένα ελληνικό σπίτι σε κάθε μεγάλη πόλη θα ήταν επίσης εφικτό. Αν και η ιδέα άρεσε στον υπουργό Πετσάλνικο, πήραμε την απάντηση από την Αθήνα ότι τα έσοδα από τα πλούσια προξενεία στην Ευρώπη χρησιμοποιούνται για τη χρηματοδότηση των φτωχότερων προξενείων στην Αφρική.

Θα είχαμε επιλύσει πολλά από τα προβλήματά μας, όπως το κτίριο του ελληνικού σχολείου ή το Ελληνικό Σπίτι Πολιτισμού, αν είχαμε μεγαλύτερη συμμετοχή στις τοπικές εκλογές. Εδώ έχουμε όλοι αποτύχει.

Κατά τη γνώμη μου, ένα καλά λειτουργικό Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού (ΣΑΕ) θα είχε διευκολύνει πολλά πράγματα για εμάς. Ένα υπουργείο για τους Απόδημους Έλληνες θα μας βοηθούσε επίσης. Όμως τίποτα δεν έχει γίνει προς αυτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως. Οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν τηρούν το ελληνικό σύνταγμα. Για παράδειγμα, το άρθρο 108 αγνοείται εδώ και 20 χρόνια. Οι προξενικές αποστολές θα μπορούσαν να κάνουν περισσότερα, πρέπει να κάνουν περισσότερα.

Οικονομική ανεξαρτησία. Αν κάθε ελληνική οικογένεια πλήρωνε μια ετήσια εισφορά στην ελληνική κοινότητα, για παράδειγμα, τα οικονομικά προβλήματα των συλλόγων θα είχαν λυθεί.

Οι πρόξενοι έρχονται και φεύγουν. Τους γνώρισα όλους. Δεν είναι δική μου δουλειά να κρίνω την επαγγελματική τους εργασία. Η προσωπική μου εντύπωση αφορά τη συμπεριφορά τους εκτός των προξενείων και τις συναντήσεις τους με τους

ανθρώπους. Και εδώ μπορώ να πω κάτι ιδιαίτερα θετικό για όλους εκείνους που ήρθαν μετά τη δικτατορία (1974). Σκέφτομαι, για παράδειγμα, το θάρρος του Δημήτρη Μοσχόπουλου να μάθει ελληνικούς χορούς μαζί με όλους τους άλλους μαθητές χορού από τον χοροδιδάσκαλο της ελληνικής κοινότητας Βαγγέλη, ή την τέλεια εκτέλεση ενός ζεϊμπέκικου από την Κλεοπάτρα Λιούνη στον ελληνικό μουσικό χώρο «Γιωργάδες» στο Killesberg.

Τέτοιες χορευτικές ικανότητες δεν μπόρεσα να βρω στη σημερινή μας πρόξενΗ Μαρία Κεχρή. Δεν την έχω δει να χορεύει καθόλου. Σε αυτό όμως που είναι καλή είναι να επιτελεί το έργο της με πολύ πάθος και αγάπη. Όλοι το εκτιμούμε αυτό και γι' αυτό είμαστε λυπημένοι που μας την παίρνουν.

Ευχόμαστε στην ίδια και στην οικογένειά της καλή υγεία. Όλα τα υπόλοιπα θα τα καταφέρουν μαζί ως οικογένεια.

Αλλά θα φύγει μακριά; Θα μας αφήσει; Είναι αυτό δυνατόν;

Οι σημερινές τεχνολογίες ελαχιστοποιούν τις μεγάλες αποστάσεις. Τα πέντε με επτά εκατομμύρια Έλληνες που ζουν διασκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο συγκεντρώνονται σε ένα μικρό ψηφιακό χωριό. Και οι σημερινές τεχνολογίες δείχνουν επίσης ότι είμαστε πολύ περισσότεροι από αυτά τα πέντε έως επτά εκατομμύρια.

Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αποδεχτούμε τα επιστημονικά ευρήματα. Η επιστήμη της γενετικής, για παράδειγμα, λέει ότι η συντριπτική πλειοψηφία των Τούρκων είναι ελληνικής καταγωγής. «Έλληνες και Τούρκοι, όπως οι Γερμανοί και οι Γάλλοι, πρέπει να οικοδομήσουν φιλικές σχέσεις», δήλωσε ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος κατά την πρόσφατη επίσκεψή του στο Στρασβούργο. Είναι ένας σοφός άνθρωπος.

Και κάτι τελευταίο: εμείς οι Έλληνες δεν έχουμε πυρηνικά όπλα και δεν θέλουμε να έχουμε. Το «όπλο» μας είναι η δημοκρατία, την οποία ο Σωκράτης, ο Πλάτωνας, ο Αριστοτέλης και πολλοί

άλλοι ανέπτυξαν πριν από πολλά χρόνια για μια ρυθμισμένη και δίκαιη κοινωνία. Δυστυχώς, αυτό το «όπλο» αξιοποιήθηκε μέχρι σήμερα μόνο εν μέρει. Πρέπει να μάθουμε να το αξιοποιούμε πλήρως. Τότε ίσως έχουμε μια μικρή πιθανότητα να σώσουμε αυτόν τον πλανήτη.

Ναι, θαυμάζω τους μεγάλους ανθρώπους της αρχαιότητας. Αλλά υπάρχει εναλλακτική λύση;

Κ.Κ.

Αρκάδας

Maria Kehri, die griechische Konsulin in Stuttgart, geht.

Da ich „quatre-vingts ans“ alt geworden bin und seit 1964 in Stuttgart lebe, kann ich behaupten, einer der wenigen Menschen zu sein, die alle Konsuln getroffen und mit ihnen Gespräche geführt haben.

Der erste Konsul war ein Deutscher. Während seiner Amtszeit haben die Linken (Lambrakis) die griechische Gemeinde Stuttgart von den damals eher nationalistisch-christlich-griechisch-orthodoxen Kräften übernommen. Dies gefiel dem Konsul überhaupt nicht. Er versuchte mit allen Mitteln, die Lambrakis-Leute von der griechischen Gemeinde fernzuhalten. Meinen Freund Lefteris Xydeas und mich hat er dem Rektor der Universität Hohenheim als Kommunisten angezeigt und unsere Exmatrikulation gefordert. Wir waren bei einem Konzert des Kommunisten Theodorakis. Um die Sache zu klären, lud der Rektor uns zu einem Gespräch ein. Der griechische Studentenverein in Hohenheim machte sich Sorgen um uns und lud zur Generalversammlung ein. Der damals älteste griechische Student, Zacharias Mathioudakis, hatte eine tolle Idee. „Ihr sollt dem Rektor sagen, dass Mikis Theodorakis zwar Kommunist, aber auch ein brillanter Komponist ist. Wir haben den Komponisten und nicht den Kommunisten besucht.“ Als wir ein paar Tage später beim Rektor waren, lachte er sich tot, als wir ihm das sagten.

In der Zeit der Diktatur gab es im Konsulat eine Organisation, deren Ziel es war, die Gegner der Diktatur mundtot zu machen. Einen Spion hatten sie auch in Hohenheim eingesetzt. Gleich bin ich mit ihm befreundet gewesen. Jahrelang war er immer auf meiner Seite. Wir hatten sogar zwei Schwestern als Freundinnen. Dass auch sie Spioninnen waren, habe ich erst spät und rein zufällig gemerkt.

Was ist passiert? Im Jahr 1969 kam mein Bruder Nikos bei einem Autounfall hier in Deutschland ums Leben. Ich spielte mit dem Gedanken, seinen Leichnam nach Griechenland zu begleiten und bei seiner Beerdigung dabei zu sein.

In diesem Moment äußert sich der Spion mir gegenüber. Er sagte mir, wer er sei, und fügte hinzu, dass ich, falls ich nach Griechenland fahre, ins Gefängnis komme.

Kaum hatte er mir das gesagt, dann war er schon weg. Ich habe ihn nicht mehr gesehen und auch nicht nach ihm gesucht. Ob ich es irgendwann tun werde, weiß ich nicht. Ein Foto von ihm habe ich allerdings. Übrigens habe ich die zwei Schwestern auch nicht mehr gesehen. Hatte ich womöglich eine Spionin als Freundin?

Mit der Wiederkehr der Demokratie in Griechenland sollte auch eine Demokratisierung der konsularischen Vertretungen folgen. Dies ist aber nicht passiert. Es gab nur Beamtenverschiebungen.

Mit allen Konsuln hatte ich ein normales Verhältnis. Mir ist bewusst, dass konsularische Vertretungen an bestimmte gesetzliche Rahmenbedingungen gebunden sind. Unsere Probleme können nur die Regierungen lösen. Im Jahr 1996 diskutierten wir mit dem damaligen Generalkonsul Merkurios Karafotias und Kirchenvertretern die Möglichkeit eines gemeinsamen Datums für die Osterfeier. Die Stuttgarter Kirchenvertretern waren damals dagegen. Heute setzt sich jedoch der Patriarch von Konstantinopel, Bartholomäus, stark für die Realisierung dieses Vorhabens ein.

Mit der Konsulin Kleopatra Liouni und dem damaligen Kultusminister Filippas Petsalnikos diskutierten wir die Möglichkeit, einen Teil der Geldeinnahmen des Konsulats zur Finanzierung der Aktivitäten der griechischen Vereine zu verwenden. Auch die Möglichkeit eines zusätzlichen Zuschlags

bei der Passverlängerung wurde diskutiert. So könnten die Vereine Veranstaltungen mit höherem Niveau durchführen.

Auch ein griechisches Haus in jeder größeren Stadt wäre möglich gewesen. Obwohl Minister Petsalnikos die Idee gut fand, bekamen wir aus Athen die Antwort, dass mit den Einnahmen der reichen Konsulate in Europa die ärmeren Konsulate in Afrika finanziert werden.

Viele unserer Probleme, z. B. das griechische Schulgebäude oder das griechische Kultur-Haus, hätten wir auch gelöst, wenn wir bei den Kommunalwahlen höhere Wahlbeteiligung hätten. Hier haben wir alle versagt.

Meiner Meinung nach hätte uns eine gut funktionierende Auslands griechen-Rat (SAE) vieles erleichtert. Auch ein Ministerium für Auslands griechen würde uns helfen. Es wurde aber nichts in dieser Richtung unternommen. Im Gegenteil. Die griechischen Regierungen halten sich nicht an die griechische Verfassung. So wird beispielsweise Artikel 108 seit nunmehr 20 Jahren missachtet. Hier könnten die konsularischen Vertretungen mehr tun, mehr tun müssen.

Ökonomische Unabhängigkeit. Wenn von jeder griechischen Familie ein jährlicher Beitrag z. B. für die griechische Gemeinde gezahlt würde, wären die finanziellen Probleme der Vereine gelöst.

Nun, die Konsuln kommen und gehen. Ich habe sie alle kennengelernt. Es steht mir nicht zu, ihre fachliche Arbeit zu beurteilen. Mein persönlicher Eindruck bezieht sich auf ihr Auftreten außerhalb der Konsulate und ihre Begegnungen mit den Menschen. Und hier kann ich für alle, die nach der Diktatur (1974) kamen, etwas besonders Positives feststellen. Ich denke da zum Beispiel an den Mut von Dimitris Moschopoulos, zusammen mit allen anderen Tanzschülern beim Tanzlehrer

der Griechischen Gemeinde, Vagelis, griechische Tänze zu lernen, oder an die perfekte Darbietung eines Zeimpekikos von Kleopatra Liouni im Griechischen Musiklokal „Giorgades“ auf dem Killesberg.

Solche Tanzfähigkeiten konnte ich bei unserer jetzigen Konsulin Maria Kechri nicht feststellen. Überhaupt habe ich sie nicht tanzen sehen. Aber was sie gut kann, ist ihre Aufgabe mit viel Pathos und Liebe auszuführen. Das haben wir alle an ihr geschätzt und deswegen sind wir traurig, dass sie uns weggenommen wird.

Wir wünschen ihr und ihrer Familie viel Gesundheit. Alles andere werden sie gemeinsam als Familie erreichen.

Aber weggehen? Uns verlassen? Geht das überhaupt?

Die heutigen Technologien verkleinern die großen Entfernungen. Die fünf bis sieben Millionen Griechen, die weltweit verstreut leben, werden in einem digitalen Kleindorf zusammengedrückt. Und die heutigen Technologien zeigen auch, dass wir viel mehr sind als diese fünf bis sieben Millionen.

Wir müssen bereit sein, wissenschaftliche Erkenntnisse zu akzeptieren. Die Wissenschaft der Genetik sagt beispielsweise, dass die überwiegende Mehrheit der Türken griechische Abstammung hat. „Griechen und Türken sollen, ähnlich wie Deutsche und Franzosen, freundschaftliche Beziehungen aufbauen“, sagte neulich Patriarch Bartholomäos bei seinem Besuch in Straßburg. Er ist ein weiser Mann.

Ein letztes noch: Wir Griechen besitzen keine atomaren Waffen und wollen auch keine besitzen. Unsere „Waffe“ ist die Demokratie, die Sokrates, Platon, Aristoteles und viele andere vor vielen Jahren für eine geregelte und gerechte Gesellschaft entwickelt haben. Leider wird diese „Waffe“ bisher nur teilweise genutzt. Wir müssen lernen, sie vollständig zu nutzen. Dann hätten wir eine kleine Chance, die Welt zu retten.

Ja, ich bewundere die großen Menschen der Antike. Aber gibt es eine Alternative?

K.K.

Arkadas.

Οι πρόξενοι
Niethammer
Diktatoria (Katsi)
Κώνστας
Κώστας Τριτάρης
??
Μερκούριος Καραφωτιάς
Κλεοπατρα Λιούννη
Δημήτρης Μοσχόπουλος
Αλέκος Οικονομόπουλος
Παναγής Μπαντούνας
Δημήτρης Ξενητέλης
Παναγιώτης Πάρτσος
Ελένη Λιανίδου
Σιμεών Λιναρδάκης
Μαρία Κεχρή

